

Между туй Главкъ отиваше къмъ къщата на прекрасната Неаполитанка, и като стигна намъри я посрѣдъ слугини занети съ домашны дѣла. Иона бѣше праздна и умыслена него день противъ обыкновеніето си и нито погледъ хвърляше къмъ арфата която лежеше до реброто ѳ. При утренната свѣтлина и прелестно небрежно облечена Главкъ я намъри похубава отъ колкото я видѣ минжлата нощъ при свѣтлината на свѣтилницитъ и обнизана съ скапоцѣнны елмазы; по туй му чувство не можи нито леката блѣдавостъ на прозрачнитъ му страни да измѣни, нито причервявеныето на момата да въспре.

Навикналъ вече да ласкае прекрасныя полъ, споредъ модата, той неможи нито една ласкателна дума да прохортува когато поздрави Иона. Той мисляше че е невъзможно да са изрази съ думы дълженствуемото на хубоститъ ѳ удивленіе. Разговорътъ имъ са касаеше Гръція, и когато Главкъ развиваше особенно краснорѣчіе върху тѣзи тема, Иона напротивъ предпочиташе повече да слуша, нежели тя да приказва. Той ѳ описваше джбравитъ по бреговетъ на Илоссоса, храмоветъ, които на половинъ бѣхъ изгубили своята изящностъ, но и въ паданьето отъ славата си бѣхъ прекрасны. Той обръщаше скърбны погледи къмъ града на свободолюбиваго Армодія, на великолѣпнаго Перикла, и толкози осязателно, живо бѣше описаніето му, щото и най тъмнитъ нѣща на отдалечената оузи епоха са виждахъ чисты и явственны. Той бѣ видѣлъ земята на поезіята и особенно въ най поетическата пора на младинитъ си, и идентъ за любовта къмъ отечеството порастохъ заедно съ идентъ на цвѣтущата пролѣтъ на живота му. Иона го слушаше мъчеливо и внимателно защото гласътъ му и описаніята му ѳ са виждахъ попріятны отъ сичкитъ ласкателны послугы които можахъ да ѳ поднесатъ безчисленнитъ ѳ обожатели. Че и кой бы ѳ вмѣнилъ въ вина защото обичаше сыгражданитъ на родителитъ си? Като обичаше тѣхъ тя обичаше Аѳины; отечественнитъ богове, священната земя, които и на сънь виждаше, приказвахъ и сега чрезъ устата на Главка. Отъ този день тѣ са срѣщахъ сѣка вечеръ, търсяхъ прохлада по морскія брѣгъ и късно нощъ, са разговаряхъ по портицѣтъ и въ градинитъ на Иона, а между туй любовта бързо проникваше въ сърцата имъ; тя бѣ любовь силна и обнесичкія имъ животъ. Сърце, чувство, духъ, фантазія, ето служителитъ и жрецитъ на любовта имъ; тѣ са срѣшнѣхъ както когато липсва нѣкоя пречка изъ-между два взаимно привлекаемы предметы, срѣшнѣхъ са и са отожествихъ чюдящы са какъ сж могли толкосъ време да живѣйтъ раздѣлены. Трѣбаше прочее да са обикнѣтъ при таквызи условія и на този начинъ: младостъ, хубостъ, дарованія, отечество,